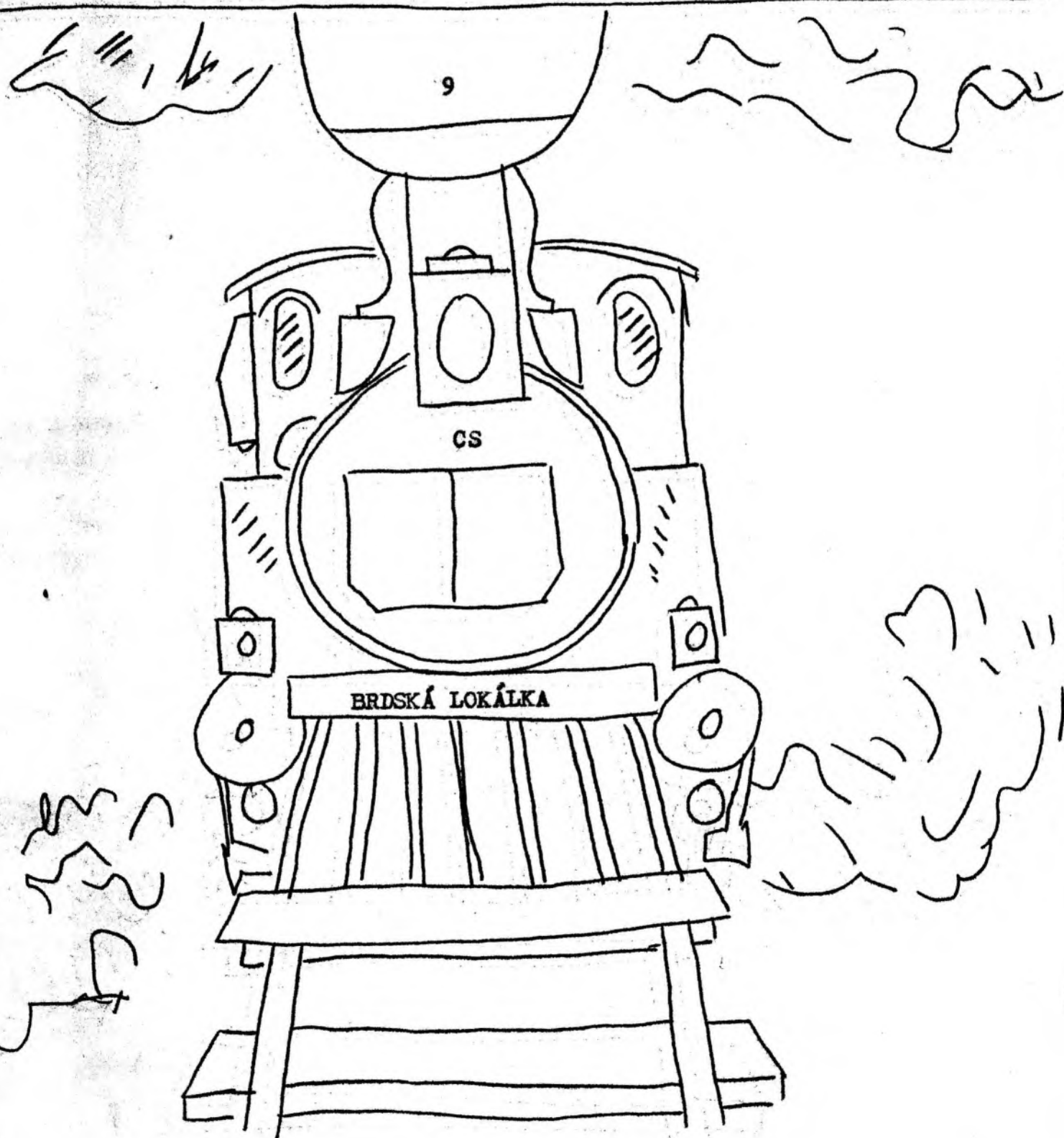

HLAVNÍ NÁDRAŽÍ BRDY - ODJEZD VLAKŮ : LOKÁLKA N.O. 9 - 1.5. 1974

LOKÁLKA

S r u b

Zase jsem se nemohl rozhodnout kam jet. A potom - už asi třetí noc se mi zdál ten pitomej sen ve krásným srubu a chlapíkovi s příšerně abudným pohledem. Ale pak jsem se rozhodnul. Pojedu na Vepuštěnej. I když je to dost daleko, jezdívá tam kluci prej často. Ale teď po rozpadu bejvalý party jsme se tam kouklá nanajvejš jednou do roka. Vystoupil jsem z vlaku a jdu. Přecházím tu velkou leuku, kepec, druhej. A u jehle vidím chlápka, jak si vaří polívku. Ahoj! Ahoj. Jak bych ho vešněkuď znal. No co. Kde budu spát? Jestli bych nešel s nim. S klidem, kámo. Stejně to tu skoro neznám. Moc lidí sem asi nejedí! Seš první veď rána. Jdem. Prima krajinka. Hustý smrčí, zbytky sněhu. A najednou malej plac a na něm srub jak z vandráckejch snů. Vohremný reubený kaeny, krbovej komín. - Preč se ten kluk na mě tak blbě dívá. Sahá k vepasku. Je to absurdní! Jak bych te tu znal.... Hleupst! A přece - z toho blýzni - výhe snu! Rychle se vetečím... Blížil se. Po vestří jeho nože přelítnul papísek....

- ČVACHTA -

REDAKCE - STROJVEDOUČÍ - Marke,
FÍRA - DAWY, MAŠINFÍRA - Muny.

...Některé náhodn vysvětlení je tak silné, jako když najdete pstruha v bléce.... H.D. Thoreau

....Mládí si sežene stavivo, aby vystavělo most na měsíc, nebo třeba palác na zemi, ale v mužném věku rozhodne se člověk zbudovat z něho dřevěnou chatrě... / H.D.T./

Železniční vyhláška

Redakce se omlouvá kamarádům a kamarádkám, na které se nedostalo esmé číslo Lokálky a všem, kteří ho dostali, že devítka vychází až v květnu. Co se týče slíbeného "Rychlíku", nezbyvá než trpně čekat, že mohl jít o aprílový fór...

OZVĚNA Z KOLEJÍ

Mnoho P.T. čtenářů s radostí zjistilo, že Lokálku je nejen možné číst, ale i do ní psát. Tote radostn poznání mělo za následek, že se redakční šveře s P.T. poštákem c.k. hodně natrhali. Co se týká oprávněné kritiky kamarádů k tigru dosud vyšlých čísel, nemůžeme slíbit, že to bude v nejbližší době lepší, ale obrácíme se proto ke kamarádům a kamarádkám, vlastníci psací stroj, pokud by nám chtěli pomoci s rozmnožováním Lokálky, ve zvýšení výtisků i lepší čitelnosti čísel, ať se ozvou. Prezatím ať děláme, co děláme, víc než 30 výtisků nejsem schopni ze stroje vymlátit a vyklepat. Tak kdo má chuť, ať dá vědět....

ZANECH STORY, HÁDKY, VÁLKY
SEBNI A PIŠ DO LOKÁLKY!!!!

Indián toho možná neví mnoho, ale to co ví, stojí za to abysme si to pamatovali...

Zlatekopecká moudrost

TAKOVĚJ MLHAVEJ HŘEBEN

Tu noc byla na Brdech taková mlha, že ani reflektory mého autáku nedosvítily dál, než na 3 metry před sebe. Betonovka tády na Hřebenevce nikdy nestála za noc, už zase ji aspoň tejden nikde neopravevali - a na to platíme sakra pořádný daně - starý chráněný duby praskaly ve svých skružích, asi nechtěj bejt spoutaný, flekama čekence snad cestu ani nesočili, je tu sníh, hrget, ta mlha dyby aspoň ... Dyk je to všechno jak přízraky ze starech hororů, ta větve skoro neviditelný a přitom svítící pod vobčas mrkneucím, blejaknuvším se měsícem, to ticho tády všude, svinská tma, v temhle rygelu abych zničil vůz, něce někde houká, vlak to najni, člověk by se tu pomalu začal bát.

A čeho vlastně? Leďa sám sebv, dyk tu nikde jinej najni. A lidi už se dneška bojejj jenom sami sebe navzájem, proto jezdím touhle cestou, nikoho tu nepotkám a jede se tu docela solidně... Až dneška. Dneška se mi v tý tmě a mlze ňáke klepon ruce na volant. Sleduju betonovku, kola hučej, mě hučí v hlavě a mám Strach.

Brzdí! Automaticky mi noha vlítla na pedál. Přes cestu strom. Polem? Nebo snad... Ze tmy se objevou divný postavy, ve starejch maskáčích, hadrech, na zádech pedleuhlý rance, na hlavách klebouky nebo čepice z doby před třetí světovou válkou, v ruce pochedně. Elížejj se k vozu. Než stačím zamknout, jeden mi je úslužně otvírá. Brejle mu svítěj do tmy, vaťák s nacpanejma kampsama, v hubě fajfku, šedivý feusy a veselej, šklebící se ksicht. "Tak polez" povídá mi, rozbláží se pořádně, za stromem silnice končí a je jakoby rozvorená, zarůstá pralesem, vo kus dál svítí vehně. Co teď? Bránit se? To nemá cenu, je jich moc! Utíkat? Kam, prosím tě. A co je to za lidi?

Brejlatý mne vede k jejich vohni. Je asi vůdce, to se pozná i bez vyznačení. Snažím se vetečit a vidím dříve eheň - to byl můj auták, Radši nevidět. Ale na slavnostní hranici přede mnou hoří televize, vraky aut, tavěj se zbraně - a na to všechno svítí měsíc. Zdá se mi, že se šklebí jako můj brejlatej průvodce, Zdá se mi... Ale to už padla rána... a druhá. Fackuje mne. Proboha proč? Zavírám oči...

No a když jsem je otevřek, vidím zas ten brejlatej, rozchechtanej ksicht, mlhu, měsíc, stromy a ruku, která mne chce znova budit. "Už dost" zařvu... na hřbětě cejtím usárnu, na hlavě klebouk, pod nohama cestu, kámešovy teprv začínající feusy mne fraceh do skutečnosti a tak povídám jenom "Asi sem se moc začuměl do měsíce", von na to "Dem dál, ne?", vyklopal fajfku, zašláp popel, zvedáme svý žebraďa, na druhý rameno

a jdem. Rekliflím se po tomhle úseku hřebenevky a ne a ne si vybavit že by tu někdy mohla vést betonka a na ní třeba ...Šlapem radši dál , ne ne ?

- BOULA -

P ř í s a h a M a t c e P ř í r o d ě

Přírode ,Tys Matkou naší
budeme tě bránit do poslední kapky krve
krásky Tvoje bránit.

Tys Matkou naší ,krásky svoje dallas všem.
Bude-li Tě padour ničit ,do boje my potáhnem.

S trampy všemi bratry mými poute mne teď spojuj ,
ačkoli jsou sráce různá ,stejná krev v nich koluje.
Divoká a nespoutaná ,jako Tvoje řeky jsou
volná jak ti tažní ptáci pod klenutou oblohou.

Za krásy Tvých nocí temných
za rosu na travách jemných
za ryby v průzračné vodě ,
za ten život na svobodě
za to život dáme

Tvámi syny zůstaneme
Tobě přísaháme.

- Billy Brawler -

L e v e c m r a k ů

Ležel jsem na skalní plošině ,poče mnou prašná cesta a podél ní uháněla hučící ,kalná jarní řeka. Měl jsem usárnu pod hlavou ,přivřeně oči a díval jsem se do nebe. Asi to vypadalo že spím ,protože jsem najednou zaslechl ženský hlas : "Podívej se Karlouši ,támhle na té skále někdo usnul. Běž ho vzbudit ,ať se nenachladí!" A mužský hlas odpovídal ,že je to nějaký ožralý vagabund a aby se he neváimala. Ženský hlas trval na svém a byla by z toho asi nekonečná debata ,kdybych neprohodil že vůbec nejsem opilý ,že prostě ležím a dívám se a aby si nadělali starosti. "A na co se díváte?" zvědavě se otázala paní. "Na oblohu" odpovídám. "Ale tam přece není nic k vudění!" "Je" říkám a zvedám se. "Vidíte támhle ten mrak? Nejdřív měl podobu vzpínajícího se koně,pak moudré sovy a nakonec spekejené ,namlsané kačky"... Dívají se na oblohu a nechápavě vrtí hlavou. "Bude pršet ,jdeme domů" rozhodl nakonec muž a bez pozdravu odchází.

Muž ještě něco mumlá o vagabundech, kteří si z lidí jen dělají legraci. Chvilku se ještě za nimi dívám a je mi líto těch lidiček, kteří jsou na tom hůř než ten nejubežší slepec... Ale dlouho jsem se jimi nezabýval, přešel jsem se znovu na záda a mou pozornost úplně zaujal mrak, který přesvědčivě začal nabývat podobu ledního medvěda

- DAWY -

J A R O

První závan větru
a řekneš si
- jako by se začle vobjevovat jare-
rezhlíčneš se
- a vážně -
první snáženky ...
zase zavane vítr
a znovu se rezhlíčneš
- tráva, kytky,
a modrá obloha na tebe mrká jedním okem
už ti to nedá
- dyť vone je vážně jaro -
a už se začíná vozejvat tvoje touha
cejtíš
že toulavý boty se už třesou nedečkavostí
v duchu slejzáš zhlasněný kopce
nevedeláš
poslední pozdrav větru ti dá křídla
a vyrážíš dál -
za zlatým diskem
do modřejch dálek
a šťastnej se ztrácíš v nekonečnu ...

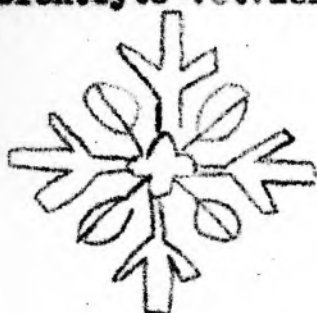
- ČVACHTA -

Bráský pražec 74

Soutěžní literární mašina dotáhla do uzávěrky soutěže jeden vagon napěchovaný prózou, a žel zcela prázdné vagony původně určené pro poezii a féry. Do zmíněného vagonu s prózou přispěli Pifík /2/, Robin/2/ a Kavče /1/. Jak to dopadlo a vítěznou povídku přiveze na svých stránkách příští Lokálka.

Člověk je tak malý a přece je tak velký Jack London

Pro brdský kraj byl kdysi zaveden velmi výstižný znak. Tvoří jej čtyři smrčkové a čtyři bukové větve, jako symbol druhu dřevin rostoucích v brdských lesích. Tyto větvičky vyrůstají ze čtyř údolí a ze čtyř vrcholků

Tramping na Brdech - I. část

V 6. čísle Lokálky jsme v článku "Brdy" otiskli úvodní slovo Boba Murikána o trampingu na Brdech, jak jej líčí ve svých "Dějínách". Dnes pokračujeme v jeho vyprávění, které otiskujeme doslovně z "Dějín".

Kamarádi, snad se nepozastavíte nad dnes již trochu zastaralým pravopisem a slovními obraty - kniha vyšla v roce 1940. Dejme tedy slovo Bobovi ...

"Předchůzci těchto osamělých trapperů byly jen skautské družiny a "Zelené kádry", které jako jejich sesterské tlupy na Zlaté řece se ukrývali v této nádherné divočině.

Tak jako téměř u všech dnes známých pionýrských krajů i Brdy neprozradily jména svých prvních průkopníků. Tyto jsou zahaleny v mlhách mlčení a věčného otazníku: "Kdo byl první?"

Nikde nedovede na tuto otázku odpověď - Brdy svých tajemství nevydají. Mlčí..... Krátce po válce, kdy skauti pečali po shlédnutí prvních amerických filmů vystupovati z organizací a žítí na svou pěst, objevily se v brdských lesích party cowboyů, odešlých vesměs ze skautingu, který je v ona místa před tím zavedl.

Pekud je vůbec možno zjistiti prvou partu mbyla to tlupa vedená Emmanem Hladíkem, Nevetným, Bédou a Berkmanem. Tito tábořili po celém brdském hřebenu, všude závažněji práve chevané v kožených pouzdech a visících jím níže u boku.

Reku 1921 pečala tato nespoutaná tlupa jezdit do ~~východní~~ ÚDOLÍ HADRŮM kde jest postavena osada WESTEND. Jejich partnery byl skautský kmen Sinawa z Ligy Lesní Moudrosti. Přestože se jednalo o dva protichůdné směry - organizovaných a neorganizovaných - brzy se obě party spřátelily a vytvořily přátelský kruh kamarádů. Lesní správa oběma partám propůjčila starý lesní pavilón zvaný HAVÍRNA /též tažerna nebo Kaverna/. Roku 1923-24 byli milovníci brdské divočiny vypevženi, neboť lesní správa potřebovala chatu pro dřeverubce, porážející stromy nakažené mniškou.

Kmen Sinawa se vystěhoval do údolí a tlupa cowboyů na VELKOU ŘEČU. Lásky k brdskému pihoří byla však větší, než lásky K VELKÉ ŘECE a tak po nějakém čase se opět vrátili v místa, kde tolik krásných chvil strávili.

Usadili se u jezírka v Letovské skále nad Řevnicemi a pečali sháněti povolení ke stavbě chat. Koncem roku 1926 a začátkem roku 1927 vyrostly první chatrče pod rukama trpělivých trampských neznarů/ EL PASO, VELKÍ

VELKÝ TAH , EL TORRO , ELDORADO , SAKRAMENTO atd.

Vysvětlivky:

Zelené kádry - dezertéři z rakousko-uherské armády za 1. světové války

Zlatá řeka - Sázava

Velká řeka - Vltava

FEKÁLNÍ POESIE

V poli stojí strašák ,
neboj se ho avšak !
Strašák v poli stojí
avšak se ho bojí

V tuhém boji vydrž ,
nepoodehni nýbrž !

Byl měsíc květen ,
pravil jeden kterens:
"Lepší je září ,
dobře se mi daří !"

Keně vlítli do dverku,
přerazili rozperku .

DAWY

Je smutný , kouřit doutník
značky Havana ,
z plíc ti pak zůstane
jen spálená savana

Řek mi jednou šaríf ,
s tebou mám potíže ,
na te mám tarif ,
tři roky za mříže

MARKO

Ať prší , či se blýská ,
vandrák si nezastýská ,
vyrazí do deště ,
neb je trampík pravý ,
vždyť dělá pro své zdraví.

BILLY

Z KOLEJÍ UNION PACIFIKU

Otvíráme kamarádi tématickou rubriku
o "divokém západě". Tahle rubrika je
otevřená pro všechny. Kdo má něco za-
jímavého , ať pošle ...

PONY EXPRES - poslové Pony Expresu
pony-riders projížděli prakticky ce-
lým americkým kontinentem , byli pečli-
vě vybírání z nejlepších jezdců. Tito
pony riders nosili velmi lehké oble-
čení , aby příliš netížili koně , kteří
připřili k nejlepším rasám , a dokonce
nenosili ani jezdecké holínky , ale na-
hrazovali je indiánskými mokasíny. Ne-
nosili žádnou zbraň , přestože jejich
cesta byla plná nebezpečí a často ve-
šla nepřátelskými kraji.

Pošta , kterou vozili ve speciální ko-
žené obálce , již měli přivázanou ke
stehnu vážila několik dekagramů a tve-
řily ji dopisy napsané na zvláštním
lehkém papíře. Za každý dopis se pla-
tila taxa pět dolarů. Každá cesta vyná-
šela kolem 500 dolarů , z nichž po 30
dostali všichni pony riders , kteří se
na zásilce podíleli , a zbytek byl určen
na nákup koní a údržbu stanic. Zisky
této pošty byly téměř nulové , ale Pony
expres neměl být ani tak spekulativním
podnikem , jako příspěvkem , kteří vklá-
dali milovníci dobrodružství do kele-
nizace západu.

Z kolejí Union Pacifiku - pokračování - Je pravda že třicet dolarů , které si Pony Rider za jednu jízdu vydělal , představovaly v té době velkou částku, ale bylo to zároveň velmi málo , uvážíme-li , že jezdec riskoval život.

Pošta se dopravovala štafetaově. Pony-rider jel pět nebo šest hodin bez přestávky. Každých 15-20 kilometrů byla stanice , kde čekal čerstvý kůň , na kterého přeseel za jízdy , aniž zpomalil. Po každých 100 kilometrech ho vystřídal jiný pony-rider , jemuž předal obálku s poštou. Díky Pony-Expressu mohl být dopis doručen druhý den np vzdálenosti až 400 kilometrů , což v té době bylo takřka neuvěřitelné. A ono je to neuvěřitelné i dnes ...

Pět zrzavejch drátů co obepínaj svět

Pět zrzavejch drátů , co obepínaj svět.

Malej svět tuláka u příkopu

I ten velkej , plnej reflektorů ,

s nápisem v cizí řeči

co zní tak fajn -

Grand Ole Opry

Svět roztrhanejch džinsů

i naškrobených košilí

a smetanevejch stetosů

Earl Scruggs

na obrázku na zdi

a kůže na bubnu

prevlhá ranní rosa

to je Flint Hill Special

pár tónů co upadly pod stůl

spolu s opilým stínem ,

to je sessions káčeků

mezi poledníky a rovnoběžkami

dlouhej krk plnej pražců

jak dálnice do modrého kraje

sešehnutá prachem

a smogem nákladů

Pete Seeger ve vytahaným svetru

bratrství mezolnatý ruky

s třema ecclevejma prstýnkama

a telegrafní dráty u trati

do zapadlý staničky

Pět zrzavejch drátů , co vobepínaj svět.

-LIŠÁK -

Rezjímání kola vlaku

Tečím se
nevím jak dlouho už
a nevím jak dlouho ještě ,
jedu
pražce už nepočítám ,
- jsou jich snad milióny -
dusot na vejhybkách
je mou hudbou
nejhezčí,
vezím lidi ,
brzdák je můj kámoš
a nádraží místem odpočinku,

Tečím se
a navíjím kilometry
vašich životů.

-HOULA-

Civilní tramp

Jedeš jako masť v bílém
nedělním vlaku
Někde na nádraží
uvidíš trampy
Projdeš celý vlak
a poslechnáš
kytarový akordy ,
známý písničky
Přehlédneš svůj civil
a zpíváš s nimi
Nečekáš divení
Nevnímáš lidi
Máš zaplacený
plný jízdný

-PIFÍK -

Divím se někdy mže můžeme být tak
malichernými , abych tak řekl , že si
všimáme sice surevážě , ale přeci jen
cizího způsobu poddanství , zvaného
černošským etrectvím , ačkoli jest
telik krutých a uchytralých pánů ,
kteří zetročují sever i jih. Jest
krušné mítí nad sebou jižního dezerc-
ce , ještě krušnější jest mítí sever-
ního , ale nejherší ze všeho jest ,
jsi-li otrokářem sám sobě ...

-HENRY DAVID THOREAU-

STOJÍME NA ČERVENOU

Dík mnoha kamarádům , kteří se posta-
rali o dostatek paliva pro další čis-
la Lokálky , co se týká dechazejích
básní a povídek , jsme spokojeni , jen
by jejich přísun mohl být pravidel-
nější , abychom jsme jezdili na čas.
Krom toho je Lokálka také místem ,
kde by se měli objevovat nejružnější
zprávy z petlachů , slezin atd.
Také přivítáme nejružnější zamyšlení,
diskuzní příspěvky , citáty , zajímavé
přryvky z knížek a vůbec všemožné
příspěvky týkající se trampingu
a to rozsahu neomezeného.

Takže kamarádi , seďte za stoly ,
pařezy , vytáhněte "stolečky" v pa-
cifiku a pište na obvyklou adresu.

- redakce -

"Frede , něce mě hryže , to bude asi
svědomí!"

"Jé svědomí , náhodou máš za sebou
zdivočelého kance".

"Tak dneska jsem jí konečně zakretil krkem!"

"Čyachtě?" Ne , jenom mý kytaře ...